A proto si ani nevšiml, že se tu neopíjí sám. Překvapeně zamrkal a prudkým pohybem, jímž si chtěl protřít oteklé oči, se mu podařilo převrhnout dřevěný pohár. Zbytky vína se rozlily po stole.

„Co ty tu pohledáváš?“ zeptal se až moc prudce. Několik hlav se k nim zvědavě otočilo. „Nechal jsi mě sledovat?“

„Čekal bych, že mě aspoň pozdravíš,“ opáčil Jindřich ze Snědovic, arcibiskupův generální vikář. Lékař ho ve světském oděvu skoro nepoznal. Bývaly doby, kdy spolu do náleven i nevěstinců chodili pravidelně, jenže to bylo dávno předtím, než se z něj stal velevážený člen církevní hierarchie.

„Ptal jsem se, jestli mě necháváš sledovat,“ zavrčel Siegfried.

„Možná,“ připustil vikář a posadil se proti němu. Opatrně položil ruce na stůl tak, aby se jeho sametový šat vyhnul rozlitému pití. Siegfried si všiml měděného prstenu, který Jindřich odnepaměti nosil na levé ruce, podle vlastních slov jako připomínku svého nuzného původu. „Ale neber si to osobně,“ dodal vikář vzápětí. „Špiclujeme hodně lidí, zrovna ty bys to měl vědět.“

Siegfried přikývl. Arcibiskupovo všimné výměnou za poskytování užitečných zpráv přijímal kdekdo: pár takových ptáčků znal, ale většinou působili v utajení. Jen v královském paláci dozajista donášely desítky lidí, od služebných a kuchařek, přes stráže a komorné až po urozenější dvořany. A nesmíme zapomenout na duchovní – odjakživa se měl na pozoru před zpovědníky.

„Nedostal jsem od tebe žádnou zprávu,“ připomněl Jindřich.

„V tom případě mě tvůj křižovník musel špatně slyšet.“

Generální vikář si povzdechl. „Nějak ses nám zatvrdil, příteli. Než začneš dělat klamné závěry, vyslechneš mě?“

„Co mi asi tak napovídáš? Řeč se vleče a voda teče, jako vždycky. Že jde o spravedlnost Boží, o stabilitu království a dobro jeho obyvatel –“

„Na to všechno sere pes, jak říkával můj otec,“ usoudil vikář s pousmáním. „Tohle není jen tak obyčejný mord. Žádný jiný obročník v celém arcibiskupství nevybral tolik peněz ve sbírkách na stavbu katedrály jako náš mrtvý oltářník. A málokterý tak úspěšně sděloval lidu, co jsme mu potřebovali sdělit. Arcibiskup

se ho chystal povýšit na kanovníka a udělit mu další obročí, když vtom nám ho propíchali skrznaskrz.“

„A já s tím mám dělat co?“ odsekl Siegfried. „Měl jsem dojem, že mě Arnošt ze služeb propustil. Zkrátka že v tomhle máme jasno.“

„Na tom se přece nic nemění. Nikdo po tobě nechce, abys opustil teplé místečko u královny, které jsme ti horko těžko zařizovali. Nebudeš číhat někde po nocích a brodit se bahnem jako zamlada. Ale tady jde – jak bys řekl ty – o *delikátní* záležitost.“ Vikář to vyslovil s očividným sebezapřením. „Tak podíváš se na ten případ? Máš moje slovo, že se nebudeš muset s nikým prát ani ho vzít mečem po hlavě. A když budou potřeba svaly, dodáme je.“

Siegfried se na pár okamžiků mlčky zahleděl na dno svého poháru. Zapřísahal se sám sobě, že už se k tomuto řemeslu nevrátí. Ne potom, co se strhlo naposled. Ne po Bergamu. Očima nechtěně ulpěl na rozesmáté zrzce.

„Nemůžu,“ pronesl ztěžka. „Mrzí mě to, Jindro, ale byla by to chyba.“

Tentokrát se odmlčel vikář. Chvíli trvalo, než přikývl. „Jak myslíš. Doufám, že si uvědomuješ následky.“

„Co mi tím naznačuješ?“

„Nevíme toho o tobě málo, příteli.“ Hodnostář pečlivě volil každé slůvko a Siegfried cítil, jak ho přitom probodává pohledem. „Určitě jsi na mrtvole viděl židovskou hvězdu. Kdo myslíš, že bude za smrt platit, až se to roznese? A kdo jako první skončí na hranici? Jak sis sám všiml, sledovali jsme tě, a měl bys vědět, že nejen tebe. Určitě bys nechtěl, aby na povrch vyplula jistá fakta zrovna v tak pohnuté době.“

Lékař přivřel oči. „Vyhrožuješ mi?“

Jindřich ze Snědovic vstal. „Známe se přece léta. Řeknu hostinskému, aby tu po tobě uklidil. A to víno,“ dodal a ukázal na tekutinu pomalu schnoucí na stole, „je na mě.“

Když odešel, Siegfried zjistil, že vystřízlivět se dá i ve vteřině.